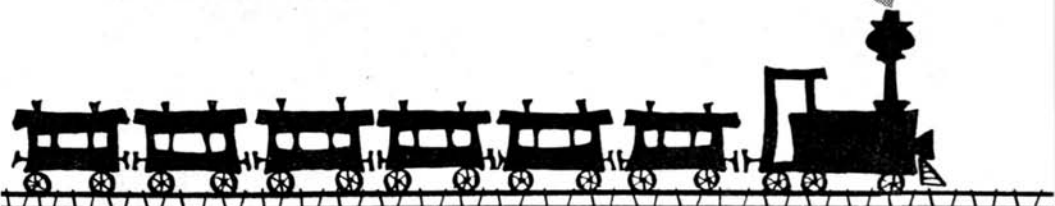

MIRCEA CRIȘAN
ALEXANDRU ANDY
RADU STĂNESCU

ȘAPTE PĂCATE

SPECTACOL DE MINIATURI

PERONUL

Scena reprezintă un peron astfel plasat încît să sugereze că spectatorii se află în trenul care urmează să plece. Lumea de pe peron este înșirată la rampă și se comportă ca atare.

La ridicarea cortinei, în scenă agitație specifică peroanelor în preajma plecării trenurilor.

VINZĂTORUL DE ZIARE: Ia „Urzica“, ia „Urzica“, ia „Urzica“!...
NEA PÎRVU (cu voce joasă): Aveți „Urzica“?

VINZĂTORUL DE ZIARE: Un moment... Să văd... (Caută în teancul de ziare.) N-am. Dacă vreți, „Flacăra“.

NEA PÎRVU: Am citit-o. (Pleacă.)
VINZĂTORUL DE ZIARE (continuă profesional): Ia „Urzica“, ia „Urzica“, ia „Urzica“, ia „Urzica“, ia „Urzica“...

(Apar doi tineri drăguți: un băiat și o fată.)

TÎNĂRUL (întrebă pe un ceferist care, plimbîndu-se în lungul rampei și încercînd cu ciocanul „osiile“, loveste în gol — dar se aud loviturile): Asta-i „Timișoara“?

CEFERISTUL (care are în mînă un felinar aprins): Asta.

FATA: Cît mai stă?

DIFUZORUL: Trenul accelerat 403 pleacă peste 5 minute în direcția: Pitești, Craiova, Caransebeș, Timișoara.

TÎNĂRUL: Peste cinci minute! (O sărută cu foc.)

(Personajele înșirate la rampă „au vorbit“ pînă acum cu „cei din tren“, dar fără să se audă cuvintele. Acum îi auzim...)

FEMEIA: Ai grijă, Ionele, cu geamantanul... Să nu pui geamantanul cu gura-n sus, că am pus borcanele cu gura-n jos... Nu-i așa, bărbate? (Blajinul, care stă lingă ea, dă din cap afirmativ.)

TRISTUL (îmbrăcat în negru, cu gulerul ridicat, se adresează cuiva din vagonul alăturat): ... Și roag-o pe Tanța să se întoarcă acasă... Spune-i c-o iert...

NEA PÎRVU: Să ai grijă, Rotarule, să nu ne faci de ris... Toată uzina e cu ochii pe tine... Și spune-i lui Marin că acum eu sînt controlor de calitate.

FEMEIA: Să nu umbli în valioară, auzi? Mincarea e în coșulețul de paie... Dacă vrei pui, ți l-am pus în servietă... Brînză e în sacoașă de nailon... Și să nu deschizi cufarașul, că se sparge vișinata... Auzi?

DISPERATUL (apare în goană; e îmbrăcat într-o scurtă îmblănită și ține în mînă o gîscă vie. Strigă disperat, ca de la vagon la vagon, căutînd pe cineva): Tovarășul inspector Ciobotaru de la T.A.P.L.!... Tovarășul inspector Ciobotaru de la T.A.P.L.! Nu e acolo un tovarăș gras cu balonzaid? (Strigă disperat de la un vagon la altul.) Tovarășul inspector Ciobotaru de la T.A.P.L.!... Tovarășul inspector... (Iese strigînd.)

TRISTUL: Și spune-i c-am iertat-o... Tanța... Să vină înapoi. Poate să vină și cu profesorul de înot...

NEA PÎRVU: Arată-le ce știm noi, dar prinde-le și tu șmecheria... Uite, mai sînt trei minute...

TÎNĂRUL: Trei minute?!? (O sărută pe fată cu disperare.) Ultimele trei minute!!! (O sărută iar.)

VINZĂTORUL DE ZIARE: Ce, măi Vasile? Umbli ziua cu felinarul?

CEFERISTUL: Păi știi ce greu se aprinde? (Iese.)

FEMEIA: Și vezi să nu se clatine clătitele. Și să le mănînci pe toate pînă ajungi... Că altfel se supără unchiul. Nu, bărbate?

(Blajinul, de lingă ea, dă din cap în semn că e de acord.)

DISPERATUL (apare în goană, strigînd cu disperare): Tovarășul Ciobotaru de la T.A.P.L.!... Tovarășul inspector Ciobotaru de la T.A.P.L.!... Un tovarăș gras cu balonzaid nu-i acolo?... Tovarășul inspector Ciobotaru!! (Iese.)

SOTUL: Lilișor, mamă... Ai grijă acolo... Doar ești nevasta mea: pe mine mă cunoaște toată lumea acolo...

Orăselul e mic, oamenii mai altfel... Nu umbla în pantaloni dimineața... Vede mama... Și ai grijă... Acolo s-a făcut un teatru nou... Au venit artiști mulți... Tineri... Absolvenți... Știu că ție-ți place să dansezi... Dar... Vede mama...

PISĂLOGUL (vorbește repede): Și să nu uiți să-i dai scrisoarea, că zăpăcită cum ești tu... Dar să vezi să nu fie Emilia de față când îi dai scrisoarea, că-i spune lui Nae și Nae înseamnă Lache... Și Lache știi tu ce-nseamnă... Și vezi să nu uiți să-i ceri plicul înapoi, iscălit... Că uitucă cum ești tu... Auzi? Că altfel e în stare să-mi ceară capra înapoi. Așa că-mi trebuie patru semnături: a lui Praporgescu, a lui Ciripoi, a lui Fundățeanu și a lui Lache... Nu Lache ăla care nu trebuie s-o vadă: Lache celălalt. Care trebuie. Și să-i dai scrisoarea din primul moment... Că doar pentru scrisoare te-am trimis... Auzi? Ți-am dat scrisoarea, nu? Cum „nu“? (Se caută în buzunare.) Na, c-am uitat-o acasă! Când să ți-o mai aduc? Mai e un minut!

TÎNĂRUL (disperat): Un minut? (O sărută pe fată.)

DISPERATUL (trece în goană cu gisca): Tovarășul inspector Ciobotaru de la T.A.P.L.!!! (Iese pe dincolo.)

TRISTUL: Și spune-i Tanței să vină înapoi. Nu-i fac nici un reproș. Chiar dacă le-a vîndut... Tanța...

(Prezentatorul apare din stînga; fără vorbe, își ia și el rămas bun de la cineva din tren, doar prin gesturi.)

BLAJINUL: Drum bun, nepoate... Și spune-i Aglăiței că ne-am mutat... Da, da, în bloc nou... Nu, vecinii încă nu mi-i cunosc, că abia m-am mutat... Dar par niște oameni admirabili... Nu, nevastă?

DISPERATUL (vine înapoi în goană, mai disperat ca întotdeauna): Tovarășul inspector Ciobotaru de la T.A.P.L.!!! N-ați văzut un tovarăș inspector gras de la T.A.P.L.? Poate că și-a scos balonzaidul... Pleacă trenul... (Iese.)

TÎNĂRUL: Pleacă trenul? (O sărută lung.)

(Peronul începe să se miște foarte încet, sugerînd pornirea trenului.)

TRISTUL (oftează): Tanța...

VINZĂTORUL DE ZIARE (apare fericit): A sosit „Urzica“!...

FEMEIA: Plăcînta cu mere e în coșul cu struguri! Nu, bărbate? (El face semn că nu.) Sigur! Plăcînta cu struguri e în coșul cu mere!

NEA PÎRVU: Succes, măi!... Și să ne trimiți și nouă o matriță! Auzi?

SOȚUL: Ai grijă, Lilișor... Și vezi de geamantan... A, te ajută tovarășul... Cum? E artist?... A! Absolvent. Atunci sînt liniștit... Mulțumesc... E soția mea... Ai grijă, Lilișor, gura lumii... Vede mama...

DISPERATUL (apare iar): Tovarășul inspector Ciobo... (L-a văzut.) A!!! Tovarășul inspector! (Fuge după tren.) Ați uitat asta... (Iese în goană.)

(Cei doi tineri se sărută lung.)

CEFERISTUL (îl bate pe umăr pe tînăr): Ce faceți? Pierdeți trenul!

TÎNĂRUL: Noi nu plecăm nicăieri. Dar la gară putem să ne sărutăm liniștiți. (O sărută.)

DIFUZORUL: Trenul de Giurgiu pleacă peste cinci minute.

FATA: Auzi? Hai, dragă, că pleacă și „Giurgiu“.

(Toți fac semn cu batista, numai Pisălogul scoate din greșeală, în loc de batistă, un plic albastru, și face semn cu el.)

CORTINA

(Singurul care a rămas în scenă este Prezentatorul. Continuă să facă semn cu batista spre sală.)

PREZENTATORUL: Trenul a plecat... Peronul s-a golit... Probabil vă gîndiți: „Cui mai fac eu semn cu batista?“... Nu mai e nimeni. Cum nimeni? Dar dumneavoastră? Doar dumneavoastră sînteți cei mai importanți. Pentru dumneavoastră s-a făcut tot spectacolul... Scena, decorurile... Teatrul a fost clădit pentru dumneavoastră... Eu... Mama mea m-a născut special pentru dumneavoastră! Să vin aici să vă prezint spectacolul „Șapte păcate“. Pentru că, din păcate, mai sînt păcate... Nu: „Să nu furi, să nu ucizi...“ De astea se ocupă tribunalul. Aici e vorba de alte păcate. Păcate pe care nici nu știu cum să le numesc. De pildă...

Îl țineți minte pe Nea Pîrvu, controlor de calitate, pe care l-am văzut adineaori în gară?... Uite-l!

(*Apare nea Pîrvu.*)

Ce faci, nea Pîrvule ?

PÎRVU : L-am condus la gară pe Rotaru... Bun băiat ! Frunțaș ! A plecat în schimb de experiență...

PREZENTATORUL : Aveți băieți buni în fabrică ?

PÎRVU : Sint !

PREZENTATORUL : Dar șmecheri ?

PÎRVU : Este.

PREZENTATORUL (*îl corectează*) : Sint !

PÎRVU : Nu, nu ! „Este“. Că e numai unul. Care vrea să mă șmecherească... Ei, dar eu mă duc, că întru în „schimb“.

(*Pîrvu iese, Prezentatorul rămîne singur.*)

PREZENTATORUL : Și „șmecheria“ e un păcat !

(*Apare Jenică.*)

CORTINA

CONTROLUL DE CALITATE

In fața cortinei : Prezentatorul și Jenică. Jenică are în mână o rochie înflorată.

PREZENTATORUL : Ce-i cu rochia asta ?

JENICĂ : E gata. Acum am terminat-o.

PREZENTATORUL : Tu ai făcut-o ?

JENICĂ (*mîndru*) : Eu !

PREZENTATORUL (*se uită la rochie*) : Tu singur ?

JENICĂ (*mîndru*) : Singur !

PREZENTATORUL : Bravo ! Să-ți fie rușine !

JENICĂ : Cum ? ! ?

PREZENTATORUL : Păi ce, asta-i lucrătură ? Asta-i calitate ? Un buzunar mai sus, unul mai jos... Nefinisată... Ne...

JENICĂ : Hai, lasă... Nu mă mai prelucra... Eu o duc. (*Vrea să iasă.*)

PREZENTATORUL : De ce pe-acolo ? Lada de gunoi e în partea cealaltă !

JENICĂ : Ești tu deștept... Dar eu o dau la „bune“...

PREZENTATORUL : Că nu te gîndești la cumpărători, cred. Că nu-ți pasă de „marca fabricii“, cred. Dar c-o să treacă rebutul ăsta pe la controlul de calitate, asta s-o crezi tu !

JENICĂ : Măi, tu nu mă cunoști, măi ! M-am gîndit eu și la asta. M-am gîndit și am găsit : trei sisteme care nu iartă.

PREZENTATORUL : Ce sisteme ?

JENICĂ : A, B și C. Sistemul A se adresează inimii. (*Duios, trist.*) Mamă, tată, copil orfan... îl înduioșează și-mi trece rochia...

PREZENTATORUL : Și dacă nu merge ?

JENICĂ : Sistemul B, care se adresează creierului : cifre, economii, producție, productivitate !

PREZENTATORUL : Și dacă nu merge nici asta ?

JENICĂ : Sistemul C, care se adresează stomacului. Control, control, dar tot oameni sîntem : bere, șpriț, mici, antricoate, trandafiri...

PREZENTATORUL : Flori ? Asta-i tot la inimă...

JENICĂ : Nu, nu... Trandafiri de purcel... cu muștar... Nu rezistă nimeni.

PREZENTATORUL : Și dacă rezistă ?

JENICĂ : Hm. Nu există ! Dacă n-o trec, mă îmbrac cu ea !

PREZENTATORUL : Cum te îmbraci ?

JENICĂ : Uite așa : o îmbrac ! Și nu mă mai ține de vorbă, că sînt în producție ! (*Iese prin dreapta. Prezentatorul ridică din umeri ; iese prin stînga.*)

(*Se ridică cortina. În scenă, o tețghea cu o firmuță : „Control de calitate“. În spatele tețghelei, nea Pîrvu. După o clipă apare Jenică.*)

JENICĂ (*pune rochia pe tețghea*) : Am adus-o. E bună. E grozavă. Trece-o la „bune“...

PÎRVU : Un moment... Să mă uit la ea...

JENICĂ (*ca pentru el*) : Hait ! Sistemul A. (*Își ia o mutră îndurerată și începe cu glas tremurat.*) Unde să te uiți ?... Uite-te la mine... Ai exact ochii lui tata... Că eu sînt orfan... De mic copil, bătut de va-

luri și de vînt. Fără mamă... Fără tată... Trece-o la „bună“.

PÎRVU : Stai să mă uit.

JENICĂ (*duios*) : Să nu mă uiți... Dumneata n-ai avut o mamă?... Care te iubea. Care te hrănea... Și care te adormea cîntîndu-ți... (*Cîntă.*) Nani, nani. Trece-o la „bună“... Că mama te-o alintă...

PÎRVU (*cîntînd în continuare*) : Să mă uit întii la ea...

JENICĂ (*tot cîntînd*) : Lasă, nu te mai uita... (*Vorbit.*) Mai bine uite-te la mine. Ce semeni cu mama !

PÎRVU : Parcă spuneai cu tata.

JENICĂ : Și cu mama și cu tata. Mata ești singurii mei părinți. D-aia te iubesc ca pe propriul meu copil. (*Ia rochia în brațe, o leagănă ca pe un copil.*) Nani, nani... Ssst... (*În șoaptă.*) A adormit... (*Vrea s-o puie în raft. Vorbește în șoaptă.*) S-o punem la „bună“. Ssst...

PÎRVU (*tot în șoaptă*) : Întii s-o controlăm... Ssst...

JENICĂ : Nu! (*Suferind.*) Dumneata nu știi cât am suferit eu... Eu am fost un copil găsit... Într-o iarnă geroasă, mama mea m-a lăsat gol pe o movilă de zăpadă... Cu un bilețel prins cu un ac direct de zăpadă, că altceva nu aveam... Și pe bilet nu scria nimic, că mama nu știa să scrie... Sărmana... (*Cu lacrimi în glas.*) Și nimeni nu m-a ridicat de acolo... Unde am zăcut șapte ani...

PÎRVU (*plînge și el*) : Șapte ani...

JENICĂ : Șapte ani...

PÎRVU (*plînge cu sughițuri*) : Pe zăpadă...

JENICĂ : Pe zăpadă...

PÎRVU (*plînge*) : Și vara...

JENICĂ : Și vara...

PÎRVU (*plîngînd*) : Sărmanul... Vino să te mîngîi... Și adu și rochia... S-o controlez... (*Vrea să controleze rochia.*)

JENICĂ (*Ca pentru el*) : Nu merge. Sistemul B. (*Schimbă, brusc, tonul, devine „just“.*) Ce-i birocrațismul ăsta, tovarășe ? Muncitorii în uzine, în fabrici, în mine, fărani pe ogoare și marinarii pe covertă, toți așteaptă rochițele, și dumneata... Te pui de-a curmezișul... La o parte, rutină ! Trăiască lupta pentru noile sortimente ! Jos cu penalizările pentru locațiile la vagoane ! Trăiască înlocuirea bușoanelor de gumă cu bușoane de plastic. E o cinste să fii pompier voluntar !

(*Cîntă, dirz.*)

Zboară mingea
Peste plasă.

(*Vrea să arunce rochia în raft.*)

PÎRVU (*calm*) : Un moment, să mă uit la ea.

JENICĂ (*ca pentru el*) : E greu ! Sistemul C. Șprițul. (*Schimbă tonul, devine prietenos.*) Nea Pîrvule... Dumitale îți place un șpriț ?

PÎRVU : Și două.

JENICĂ (*vesel*) : Bravo ! Dar o bere îți place ?

PÎRVU : Și două.

JENICĂ : Bravo ! Dar o țuculiță ?

PÎRVU : Și trei.

JENICĂ : Al nostru ești ! Hai să punem asta la „bună“ și să...

PÎRVU : ...și să mă uită la ea !
JENICĂ : Ce să te mai uiți ? Ce-ai zice de o fripturică ?
PÎRVU : Bună !
JENICĂ : Dar o scrumbioară ?
PÎRVU : Bună !
JENICĂ : Și de asta ce zici ? (*Arată rochia.*)

PÎRVU : Să mă uit la ea !
JENICĂ : Uf ! Nea Pîrvule... (*E, pe rînd, ba duios, ba aspru, ba prietenos.*) Mata n-ai avut o mamă... Cu copii mici... pe grătar... cu șpriț... zi de zi... Ceas de ceas... Mereu înainte... La cîrciumă... Un vin rece... La gheață... Pe zăpadă... în ploaie... În vînt... În mujdei... Și cu mămăliguță... Pentru oamenii muncii... Care așteaptă... Să vină ospătarul mai repede... Și...

(Lumina scade treptat ; vocea interpretului se filează. În același timp se aprinde un reflector îndreptat spre colțul din stînga al scenei, unde se găsește prezentatorul.)

PREZENTATORUL : Auziți aici ! metode psiho-pato-fiziologice... A. B. C. Cînd te gîndești că, de multe ori, sînt necesare mai multe eforturi să tragi chiuul decît să muncești. Păi nu țineți minte ? La școală, la teze... Înainte... Fițiuci, mosorele... Hîrtiuțe cu elastic, bilețele în manșete... Taie buzunarul, coase pantalonul... Zile întregi de muncă, în loc să înveți două-trei ore... Așa și „domnul Jenică”. Dacă l-a convins sau nu l-a convins pe controlor să-i treacă rochia la „bune”, nu știu... Dar dacă l-a convins...

(Trece prin scenă Jenică, îmbrăcat în... rochia cu pricina ! Străbate scena și iese prin partea cealaltă, fără să spună nici un cuvînt. Prezentatorul îl urmărește cu privirea, apoi — spre public — ca o concluzie.)

Nu l-a convins. (*Iese.*)

CORTINA

UN SOȚ INVENTIV

În fața cortinei, Mitică se întîlnește cu un prieten

PRIETENUL : Mitică... Bem o bere după spectacol ?

MITICĂ : Bem !

PRIETENUL : ...Vii cu nevastă-ta ?

MITICĂ : Ce facee ? Cu nevasta la chef ? Să mă coste dublu și să pe-trec pe jumătate ?... Viu singur !

PRIETENUL : Și ei ce-i spui ?

MITICĂ : Ce-i spun ? Hm !... Singur mă trimit, măi !

PRIETENUL : Cum ?

MITICĂ : Hm !... Știu eu... Mă duc acasă... Iau un aer trist... Și ea o să-mi spuie : „Săracul de tine... Ce obosit ești... N-ai vrea să te duci la o bere cu prietenii tăi ?”... „Fără tine, mamă ?”... „Fără mine, că eu am de spălat vase”... „Bine, mamă... Dacă spui tu...” (*Veseli.*) Și viu la „Garofița”... Și-i tragem un chef...

PRIETENUL : Bine, măi Mitică... Noi sîntem acolo. (*Iese prin stînga.*)

(Mitică își ia o mutră tristă, iese prin dreapta, se ridică cortina.

În scenă, soția mătură prin casă. Apare Mitică. Are o mutră de cioclu.

Își ia un scaun și se așază în fața ei. Dar ea nu-i dă atenție și se întoarce cu fața în altă direcție. El geme o clipă, apoi își ia scaunul și se mută iar în fața ei. Geme. Ea nu-i dă atenție. Se mută. După un moment el își mută iar scaunul în raza ei vizuală. Jocul se repetă de cîteva ori, inutil. Ea nu-i dă atenție. Atunci, el „atacă.”)

MITICĂ (*cu glas stins*) : Marioaro...

EA (*văzîndu-și de treabă*) : Hai, lasă !...

Faci pe astenicul cu mine ca să te trimit să bei cu bețivii tăi și eu să stau singură să spăl vasele. Hai, fără !

EL (*cu ton normal*) : Da ?... Chiar ! Ce-mi trebuie ? (*Minte.*) Mai bine stăm noi doi aici... Uite... Ți-am adus... (*Se caută în buzunarul de la spate.*) Hm ! Portofelul !... Portofelul ! L-am uitat la birou ! Mă duc să-l aduc. (*Se îndreaptă spre ușă.*)

EA (*calmă*) : Vezi că-i în buzunarul de la piept.

EL (*dezamăgit*) : Da ?... (*Îl găsește.*) Chiar... Hm ! Ce noroc am avut cu tine... Că altfel umblam ca nebun pe

străzi, acum noaptea, să găsec o farmacie deschisă... Că mă doare capul... E una la gară... (Cu ton nevinovat.) Eu mă duc să-mi iau niște antinevralgice, și tu...

EA (liniștită): Vezi în noptieră, acolo... Că sînt vreo douăzeci...

EL (furios): Eu nu știu ce cumpărăm noi atîtea antinevralgice!... Cînd ai nevoie... le ai! D-ai-a nici nu mai au nici un efect.

(Stă pe scaun. Se frămîntă în căutarea unei idei.)

EA: Ce faci? Nu te culci?

EL: Ba da. Să plimb puțin pisica pe afară și mă culc.

EA: Pe cine ai mai văzut tu să plimbe pisica?

EL: Păi dacă n-avem cîine... Tu n-ai vrut... Și acum, uite. N-am pe cine plimba.

EA: Mai bine culcă-te.

EL: Da, chiar. Ce-mi trebuie?... (Își amîntește de ceva important.) Hi!

Cursa de șoareci! Mă duc să văd.

EA: Ce să vezi?

EL: Cine a ieșit primul.

EA: De unde să iasă?

EL: Din cursă.

EA: Hai vezi-ți de treabă!

EL: Da, chiar! Ce-mi trebuie?! (Pauză.) Marioaro! Mi-ar sta bine cu musta-

ța? (Nici un răspuns.) Eu mă duc să-mi las mustața.

EA: Unde te duci?

EL (logic): La frizer. Unde se lasă mustața?!

EA: Unde-ai mai văzut frizer noaptea?

EL: Dar ce, noaptea își schimbă merseria? Ce? Eameleon?

EA: Eu mă duc să spăl vasele.

EL: Da, și eu mă dezbrac, îmi pun pardesiul și mă duc... ă...

EA (bănuitoare, calmă): Unde te duci?

EL (eroic): Mă duc să mă predau! Azi dimineață am trecut stopul pe roșu și milițianul n-a observat.

EA: Și?

EL: Și am conștiința încărcată. Uite! (Îi arată limba, ca la doctor.) A. — A. — A.

EA: Eu zic să te liniștești, că la circiumă nu te duci!

EL: Da, chiar. Ce-mi trebuie? (Stă, se gîndește. Pauză mare. Apoi, ca o constatare.) Ce femeie superioară ești tu! Nu ca altele, pisăloage... „Unde te duci? De unde vii?... Bețivule!“... La ele, un om, cum bea un pahar cu vin, gata, e bețiv! Și Napoleon obișnuia. Și n-a fost bețiv... A fost un învingător. La Waterloo... (Se gîndește o clipă.) Chiar... S-a stricat lanțul. Mă duc la Ferometal să iau altul.

EA: Noaptea... (Cu satisfacție.) E închis.

EL : Dar ce ? Nu există și Ferometal de urgență ?... Zero șase. *(Ia telefonul.)* Alo... Tovarășul director ? Da... Cum ?... Să vin chiar acum ? Aș fi vrut să rămân lângă soția mea, care e o femeie superioară. Dar dacă trebuie...

EA : Vezi că e scos din priză.

EL : Da ? Chiar ! Mă și miram, cum vorbește dacă n-a sunat ?... *(Pune receptorul la loc.)* Probabil că secretara... Se ține de bancuri... Noaptea... scoală oamenii din somn... E... Mai bine să stingem lumina, și eu mă duc să iau oțet.

EA : Ce să iei ? *(Pune telefonul din nou în priză.)*

EL : Oțet. Că vine toamna și d-aia nu se găesc borcane.

EA : Măi Mitică ! De ce nu ești tu cinstit ?

EL : Da, chiar ! *(Se ridică, face trei-patru pași și, cu spatele la ea, vorbește ca și când ar avea-o în față.)* Marioaro... Să-ți spun drept... Eu...

EA : Cu cine vorbești ?

EL : Aa ?... *(Bijbiie ca în întuneric.)* Marioaro... Nu văd !... Nu mai văd ! Mă duc la spital să văd ce e cu mine că nu văd... *(Bijbiie, ia perde-siul, apoi caută ușa pe dibuite.)*

EA : Hei ! Ce faci ?

EL : Ușa... Unde e ușa ?... *(Vorbește ca un lunatic.)* Și nu mă trezi... Că sînt somnambul... Și cad de pe streșină... *(Ajunge la ușă, vrea să iasă ; pe ton normal.)* Na ! Cine încuie ușile ?

EA : Dar unde vrei să te duci ?

EL : Să iau ceva. Că vine eclipsa și noi n-avem nimic afumat... Mă duc să iau o scrumbie afumată.

EA : Eclipsa vine peste 11 ani.

EL : Ei și ? Scrumbia ține oricît ! Robinson Crusoe a mîncat 20 de ani numai scrumbii făcute de mîna lui.

EA : Uite, ai aici pijamaua... Papucii... Hai, culcă-te !

EL : Da, chiar. Ce-mi trebuie ? ! *(Se uită la ceas.)* Uite, e nouă... Tocmai bine prind o oră bună de somn pînă la zece, cînd intru de gardă.

EA : Ai fost ieri de gardă.

EL : Da ?... Atunci am o...

EA *(il întrerupe)* : N-ai nimic.

EL : Trebuie să...

EA : Nu trebuie nimic...

EL : Mî-a spus...

EA : Nu ți-a spus nimic.

EL : Atunci... *(se gîndește)* eu plec și tu zici...

EA : Nu zic nimic.

EL : Bravo ! Dacă nu zici nimic, e în regulă !... Știam eu că ești o femeie superioară ! Și să nu mă aștepți...

EA : Nu te aștept, că nu te duci !

EL : Da, chiar ! Ce-mi trebuie ? ! *(Sună telefonul. Ridică receptorul.)* Da...

PRIETENUL *(prin telefon)* : Alo... Ce faci ? Spuneai că chiar nevestă-ta o să te trimită la bere.

MITICĂ : Dar ce sînt eu ? La dispoziția ei ? Să mă duc unde mă trimite ea ? Uite că eu vreau să mă culc ! Așa ! Ca să se-nvețe minte ! Eeee ! *(Inchide telefonul. Drăgăstos.)* Chiar ! Ce-mi trebuia ?

CORTINA

ZI DE SPĂLAT

In fața cortinei apar, aducînd fiecare cite un scaun, cele șapte personaje ale tabloului următor: Administratorul, Moșul, Filozoful, Gospodina, Burlacul, Blajinul și Nevasta.

ADMINISTRATORUL : Tovarăși !... Ne-am adunat aici cu toții... Sîntem șase locatari pe acest etaj... Avem o spălătorie... Sînt șase zile lucrătoare pe săptămîină...

MOȘUL : Ne alegem fiecare cite o zi fixă în care să spălăm și...

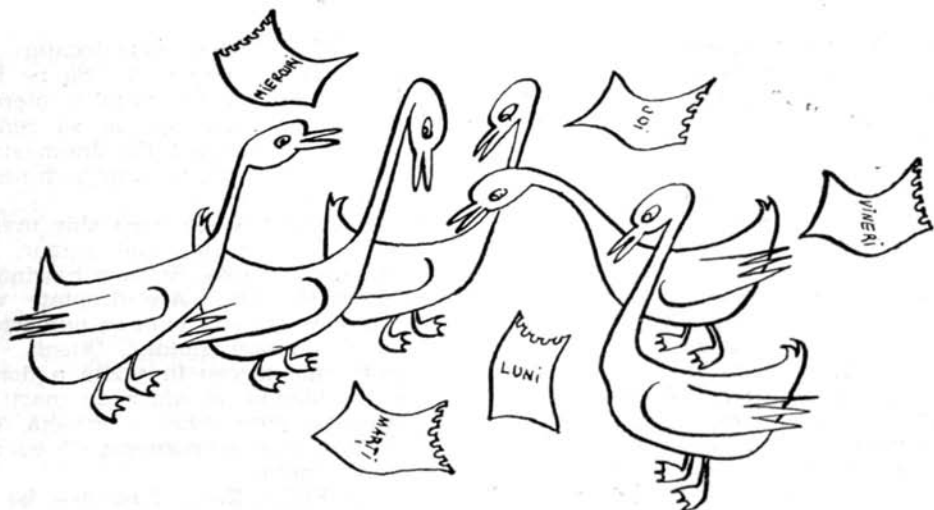
BURLACUL : Eu nici n-am nevoie... Că eu sînt singur... Necăsătorit... Mie îmi spală mama.

ADMINISTRATORUL : N-are a face. Vrei, speli, nu vrei, nu speli... Să ai o zi...

BURLACUL : Mă rog...

GOSPODINA : Foarte bine așa... Fiecare, ziua lui...

FILIZOFUL : Așa e, taică... Unde este înțelegere nu e ceartă, și fiecare își spală rufele în înțelegere...

BLAJINUL : Da, are dreptate tovarășul...ă... care nu știu cum se numește, că abia m-am mutat... Dînsul care lasă ușa deschisă la lift.

ADMINISTRATORUL : Asta e altă problemă.

BLAJINUL : Da, aveți dreptate și dumneavoastră, care... nu știu cum vă numiți... care aveți cățel cu picioare murdare și lasă urme ca de curcan pe trepte... și... oricît. Dar e bine... Fiecare, ziuă lui... la spălat, și... Nu, dragă ?

NEVASTA : Sigur că da, bărbate.

ADMINISTRATORUL : Atunci... Să scurtăm... Că fiecare avem treburile noastre.

BLAJINUL : Da... Afară de dînsul... Care nu știu cum se numește, că eu abia m-am mutat... Dînsul, care stă toată ziuă acasă, că nici nu știu din ce trăiește.

MOȘUL : Sînt pensionar, vecine.

NEVASTA (șoptit) : De boală ? De boală ?

ADMINISTRATORUL : Asta e altă problemă, tovarăși... Să scurtăm...

GOSPODINA : Sigur... Avem copii, fiecare...

BURLACUL : Eu n-am, știți, mie îmi spală mama...

ADMINISTRATORUL : Bine... Bine... Atunci alegeți-vă o zi... Fiecare, ce zi îl aranjează mai bine.

FILOZOFUL : Așa e, taică... Prin bună înțelegere ajungem să ne înțelegem bine.

BLAJINUL : Da, da... Bine zice tovarășul, care...

ADMINISTRATORUL (il întrerupe) : Să alegem... Dumneavoastră... Ce zi vă convine ?

BLAJINUL : Oricare...

ADMINISTRATORUL : Atunci dumneavoastră...

GOSPODINA : Oricînd...

ADMINISTRATORUL : Atunci dumneavoastră.

BURLACUL : Indiferent.

ADMINISTRATORUL : Dumneavoastră ?

MOȘUL : Totuna.

ADMINISTRATORUL : Dumneavoastră ?

FILOZOFUL : Care rămîne.

ADMINISTRATORUL : Atunci... Să încep eu... Mie mi-ar conveni miercuri.

FILOZOFUL : Foarte înțelept. Miercuri e cel mai bine. Nu-i nici joi, nu-i nici marți... E cel mai bine pentru spălat. Nu, vecine ?

BURLACUL : Nu mă pricep, că știți... Mie-mi spală mama... Dar, dacă spuneți dumneavoastră că e cel mai bine... Bine ! Iau miercuri !

BLAJINUL : Un moment, vecine. Miercuri a luat dumnealui, care nu știu cum se numește, că abia m-am mutat.

BURLACUL : Cine ?

BLAJINUL : Dînsul, care îi cîntă robinetul noaptea.

NEVASTA (șoptește) : Și noi nici n-am ales încă !

BLAJINUL (tare, cu reticențe) : Și... noi... nici n-am ales... încă...

ADMINISTRATORUL : Bine, dar au rămas atîtea zile libere... Luați care vreți... Oricare.

- GOSPODINA : Oricare ?
 ADMINISTRATORUL : Oricare.
 GOSPODINA : Ei... Dacă-i oricare... Atunci... Fie miercuri...
 BURLACUL : Un moment. Miercuri am ales-o eu.
 GOSPODINA : Păi dumneata ești singur... Poți să speli și joi... și vineri...
 BURLACUL : Ce să spăl, că mie-mi spală mama.
 FILOZOFUL : Da, da... Nevastă îți mai găsești, pe când mamei trebuie să-i dai tot respectul cuvenit.
 BURLACUL : Vezi ?
 ADMINISTRATORUL : Tovarăși ! Mai sînt cinci zile libere... Alegeți o alta... Dumneavoastră ! Cînd vreți ?
 MOȘUL : Eu ? Miercuri nu pot...
 ADMINISTRATORUL : Bun.
 MOȘUL : Adică pot. Sigur... Dacă nu se poate altfel... Că eu tot stau acasă și pot oricînd... Ca să nu vă încurce pe dumneavoastră... și ca să nu fie discuție, iau eu miercuri.
 ADMINISTRATORUL : Tot miercuri ?
 MOȘUL : Da. Tot. Și dimineața și după masă... Că așa ați spus, nu ? Fiecare cite o zi.
 ADMINISTRATORUL : Uf... și dumneavoastră ?
 BLAJINUL : Eu ?... Păi știu eu... Zic...
 NEVASTA (îi șoptește) : Miercuri ! Miercuri ! Miercuri !
 BLAJINUL (tot în șoptă) : Păi Miercuri avem bilete la cinema, dragă.
 NEVASTA (îi șoptește) : Nu-i nimic. Le vindem. Te duci tu și le dai la un bilet în plus. Miercuri ! Miercuri !
 BLAJINUL (tare, cu reticențe) : Păi... Eu... Adică noi... Dînsa zice... Știți... (Șoptit.) E un film bun, dragă.
 NEVASTA (șoptit) : Las-că-l dă la televizor. Miercuri ! Miercuri !
 BLAJINUL (tare) : Aă... (Ezită mai mult, dar nu mai are încotro.) Mi... Miercuri.
 ADMINISTRATORUL : Bine. Miercuri. Și dumneavoastră ?
 FILOZOFUL : Cînd vreți dumneavoastră.
 ADMINISTRATORUL : V-am spus. Eu vreau miercuri.
 FILOZOFUL : Bine. Atunci miercuri. Nu supără pe nimeni și n-o să fie nimeni supărat.
 ADMINISTRATORUL : Zic să facem listă, tovarăși... Să vedeți... Că așa nu se poate.
 MOȘUL : De ce nu se poate ? Miercuri nu e o zi ca toate celelalte ?
 ADMINISTRATORUL : Tovarăși ! Duminică se curăță spălătoria. Rămîn
- șase zile... Sîntem șase locatari... Să luăm fiecare cite o zi... Să ne înțelegem : uite, am renunțat la miercuri.
 FILOZOFUL : Dar de ce să renunți tocmai dumneata ? Că dumneata ai ales primul. Să renunțe dumnealui, că e mai tînăr.
 BURLACUL : Și ce dacă sînt mai tînăr ? Eu nici nu spăl singur. Mie îmi spală mama. Și ea e bătrînă.
 BLAJINUL : Da... Are dreptate vecinul, care nu știu cum se numește, că eu abia m-am mutat... Dînsul... La care vine mereu în vizită o domnișoară blondă, în afară de marți și sîmbătă, cînd vine o brunetă, care nu știu cum se numește, că eu abia m-am mutat.
 FILOZOFUL : Eee... Tinerețea își are drepturile și datoriile sale.
 ADMINISTRATORUL : Da, dar nu miercuri !
 BLAJINUL : Nu, nu... Marți și sîmbătă.
 NEVASTA (șoptit) : Și stă pînă dimineața ! Și stă pînă dimineața !
 BLAJINUL (șoptit, cu reproș) : Lasă, dragă... (Tare.) Și stă pînă dimineața.
 ADMINISTRATORUL : Dragi vecini ! Propun un mic regulament... Punctul unu. Atît. Fiecare alege o zi, dar ce zi s-a ales, gata ! N-o mai alege altcineva.
 BLAJINUL : Da, da... Are dreptate tovarășul, care nu știu cum se numește, că eu abia m-am mutat. Dînsul, care a venit alaltăieri acasă cu taxi la ora nouă... Cînd nici nu se retrag tramvaiele. Are dreptate.
 ADMINISTRATORUL : Perfect.
 GOSPODINA : Dar cine alege primul ?
 MOȘUL : Eu propun... Să alegem după vîrstă.
 BURLACUL : Da, da. După vîrstă. Începem cu cel mai tînăr.
 GOSPODINA : Da' de ce ? Să încep eu, că sînt femeie.
 NEVASTA (șoptit) : Și eu sînt femeie ! Și eu sînt femeie !
 BLAJINUL (tare) : Și eu sînt femeie... Adică ea... Dînsa...
 BURLACUL : Și eu ! Că mie îmi spală mama !
 ADMINISTRATORUL : Atunci altfel...
 FILOZOFUL : Așa e, taică. Înțelegerea este mama înțelegerii. De aceea se și cheamă la fel.
 ADMINISTRATORUL : Facem altfel. Nu se mai curăță spălătoria duminică. Se curăță miercuri. Așa că miercuri, gata. Nu mai spală nimeni. Și ne alegem orice altă zi, în afară de miercuri. Sînteți de acord ?

TOȚI : Da... De-acord... Perfect...
 ADMINISTRATORUL : Bun. Atunci a-
 legeți. Dumneavoastră ?
 BLAJINUL : Oricare.
 ADMINISTRATORUL : Atunci dum-
 neavoastră ?
 GOSPODINA : Oricînd.
 ADMINISTRATORUL : Dumneavoa-
 stră ?
 BURLACUL : Indiferent.
 ADMINISTRATORUL : Dumneavoa-
 stră ?
 MOȘUL : Totuna.
 ADMINISTRATORUL : Dumneavoa-
 stră ?
 FILOZOFUL : Care rămîne.
 ADMINISTRATORUL : Bun... Atunci...
 să încep tot eu... Să zicem... ăă... Să
 zicem... marți.
 FILOZOFUL : Foarte înțelept : marți e
 cel mai bine... Nu-i nici miercuri...
 ADMINISTRATORUL : Dumneavoa-
 stră ?
 BLAJINUL : Eu ?... aa...
 NEVASTA (șoptit) : Marți ! Marți !
 Marți ! Marți ! Marți ! Marți !

CORTINA

În fața cortinei apare Prezentatorul.

PREZENTATORUL : Ei ?... Cum se
 cheamă păcatul acesta ?... Ce să
 spun ?... Casă nouă... Bloc... Apă cal-
 dă... Gaze... Plătești mai mult simbo-
 lic... Curentul s-a ieftinit. Nu e păcat
 să nu te bucuri de toate astea ? Să te
 bucuri de tinerețe... De dragoste... Ah,
 dragostea ! Vă amintiți de cei doi ti-
 neri de pe peronul gării ? Care se
 sărutau după mersul trenurilor ? Se
 iubeau. Și concluzia logică : au a-
 juns la sfatul popular. Normal : s-au
 întîlnit, s-au îndrăgostit, s-au cu-
 noscut, și-au dat seama că se potri-
 vesc și s-au căsătorit. Așa e bine. Mai
 puțin bine e cînd se întîmplă invers :
 cînd întîi se căsătoresc, apoi se cu-
 nosc, și abia la urmă se îndrăgos-
 tesc... fiecare de altcineva. Și repede
 la tribunal, pînă nu se închide la
 „divorțuri“ ! Și e păcat să-ți irosești
 tinerețea... Zău, e păcat...

(Iese.)

CĂSĂTORIE-FULGER

În scenă e o măsuță cu două scaune. Pe unul dintre scaune șade Mia. Pe celălalt se presupune că șade prietena ei, Lenuța. Mia toarnă, dintr-un ceainic imaginær, ceai, în cele două cești, tot imaginære, de pe masă. În tot timpul monologului ce va urma, Mia va mîma băutul ceaiului : va amesteca cu lingurița, își va pune o bucățică de zahăr, își va turna o ceașcă etc. Tot timpul trebuie să avem impresia că și interlocutoarea nevăzută face la fel.

MIA : Vai ce bine-mi pare că ai venit, Lenuțo... Numai tu poți să mă descurci... Cîte bucățele de zahăr ? Da ? Eu iau numai una ; nu vreau să mă îngrăș, tu... Mai ales acum... Știi, a-seară cînd am fost la bal... L-am cunoscut pe băiatul acela... Țin-te bine, tu : ne-am logodit ! Aseară... Și azi la prînz ne căsătorim. Cum ? Crezi că m-am pripit ?... Vai, dar ne iubim pe veci !... Dar să vezi care e problema. Nu țin minte exact cum arată. Era blond, nu ?... Cum ? Brunet ? Ești sigură ? Să nu-mi faci vreo încurcătură, tu, ca să mă mai mărit cu altul, că eu pe el îl iubesc... Pe Tică... sau Lică, sau Gică, nu i-am reținut exact numele. Cum ? Siminică ? Nu se poate ! Siminică era inginerul ! Cum ? Cu inginerul m-am lo-

godit ? Vai ce bine-mi pare ! M-ai făcut fericită : știi de cînd îmi doream eu un inginer ? Deși credeam că e doctor. Dar și inginer e bine. Nu ? Cînd iubești, nu contează asta ! (Sinceră.) Și eu îl iubesc... Și mi-e drag... Și mi-e gîndul numai la el... (Romantică.) Ochii lui albaștri. (Contrariată.) Cum ? ! Negri ? ! Dar parcă avea ceva albastru... Costumul ? În fine... Dar să vezi ce caracter are... Cum „de unde știiu“ ? Dar ce, îl cunosc de azi ? Îl cunosc de ieri ! Și e culant, tu... A vrut să-mi cumpere toată „Romarta“... A vrut să-mi ia și ursonul, și luponul... Imitația aia de lup... Da. Avea și leopard... leopardon. Tot ce era în vitrină a vrut să-mi ia. Și manechinul ! Ei, nu mi-a cumpărat, că era două noaptea și era în-

chis ! Dar el era decis să-mi cumpere tot ce a văzut și de vizavi, de la „Tehnometal“. Șase frigideri a vrut să-mi ia... Ei, nu... Doar n-o să-l las eu să dea banii pe prostii. Doar sînt banii noștri acum... Și cînd pui bazele unei familii... Apropo, Lenuțo : nu i-ai reținut cumva și numele de familie ? Că tare-s curioasă să știu cum o să mă cheme. Parcă s-a recomandat el, ceva : Ionescu, Popescu... Deși, n-are a face !... Mai bei un ceai ?... (Îi „toarnă“.) Eu nu mai iau, că mă irită și vreau să am capul limpede. Mai ales acum, că fac un pas decisiv. Căsnicia nu e o glumă... Și după căsătorie ne mutăm la el... Stă pe la Herăstrău... sau în Cotroceni... În fine, undeva pe-aici... Un apartament superb : patru plus două... Sau asta era aparatul de radio ?! Să vii și tu în vizită, tu ! O să fie foarte plăcut la noi... O să facem și muzică... El e foarte talentat... Parcă așa spunea : cîntă la vioară... sau la șah... Joacă ! (Nu-și mai amintește exact)... Teatru... de amatori... sau remy cu pietre... În sfîrșit, o să ne distrăm bine. Știi, e și sportiv, tu. Avea un scuter galben... sau un icter... În sfîrșit... E „cineva“ !

Dar știi, eu o să-i cer să renunțe la mustață și să-și lase barbă. Cum ?... N-are mustață ?... Ești sigură ?... Atunci ce mi-a plăcut la el ?... A, nu era mustață ? Era papiion ! Atunci o să-i cer să renunțe la papiion și să-și lase cravată !... Că doar mă iubește și a spus că face orice sacrificiu pentru mine... Dar și eu ! Dacă-mi cere, sînt în stare să-mi vopsesc și părul. Că tot sînt curioasă cum mi-ar sta blondă. Și-l iubesc, tu... Știi cînd mi-am dat seama că-l iubesc ? La „periniță“.

Cînd m-a sărutat. Cum ? El a venit după „periniță“... ? ...Pe la zece ? Atunci pe cine am iubit eu pînă la zece ?... Și de el cînd m-am îndrăgostit ?... (Se gîndește.) Cînd mi-a adus sucul... Sau cînd am dansat „sucu-sucu“...

Ah ! Lenuțo !... Și ce bine ne potrivim... Eu de 20 de ani, el de 20 de ani... sau are un băiat de 20 de ani ?... În fine ! Ne căsătorim și văd eu p-ormă !

(Intuneric brusc. În colțul scenei, în raza unui reflector, Prezentatorul.)

PREZENTATORUL : Și s-a măritat. Da, da... Iat-o. Alături de visul visurilor ei. (Reflectorul se stinge. În scenă se aprinde lumina.)

(Măsuța a dispărut. Pe două scaune, cu fața spre public, Mia și Siminică.)

MIA : Iată-ne în sfîrșit căsătoriți.

SIMINICĂ : Da.

MIA : Acum o să facem amîndoi excursii pe munte.

SIMINICĂ : Mie nu-mi plac munții.

MIA : Bine, dragul meu. Nu-i nici o nenorocire. O să fac excursii singură. Fără tine.

SIMINICĂ : Da.

MIA : Acum o să facem împreună sport : tenis, patinaj...

SIMINICĂ : Mie nu-mi place sportul.

MIA : Bine, dragul meu. Nu-i nici o nenorocire. O să fac sport singură. Fără tine.

SIMINICĂ : Da.

MIA : Acum avem un cămin... O să facem copii...

SIMINICĂ : Mie nu-mi plac copiii.

MIA : Bine, dragul meu. Nu-i nici o nenorocire. O să...

CORTINA

Apare în fața cortinei, cu un aer marțial. Poartă pe cap un bicorn, în chip de Napoleon Bonaparte. Face cițiva pași milităroși, apoi se oprește. Se uită în dreapta, în stînga... Brusc, își ia un aer normal.

Eu sînt nebun. Un caz foarte interesant. Umblu cu bicornul ăsta în cap și cred că sînt Napoleon. De fapt, l-am luat de la un cioclu. Dar dacă mie mi-a intrat în cap că sînt Napoleon, ce mai? Gata! Te pui cu nebunul?

M-am dus la spital... Foarte bine acolo... Confort... tot ce vrei... Tratamente... Singura problemă e cu apa caldă... Cred că-i cazanul defect... Că toate dușurile sînt numai reci. Restul... Colegi simpatici... Lume cunoscută: Vlad Țepeș... Don Chișot... Romulus și Remus... Barem Napoleoni, ciți vrei...

Foarte interesant, acolo... Cazuri interesante...

De pildă, unul e acolo pentru că în fiecare dimineață deschide fereastra și aruncă pe geam cîte o monedă de cinci bani... Pentru asta e acolo...

E nebun...

El e nebun! Eu cunosc pe unul care aruncă în fiecare lună sute de mii de lei! Din banii statului: locații, rebuturi... ăsta nu e nebun! Ia și primă!

Nu aveți cumva o fasolă la dumneavoastră?... Aș vrea să mi-o pun în nas... Să văd și eu cum e. Că la noi a fost adus unul care își pune mereu o fasolă în nas... Hm! Nebun... D-aia e acolo!

Dar domnișoara aia blondă care-și pune cîte o chiflă în cap, că așa e „modern“, aia nu e la noi! Aia e regina balului. Se uită șmecherii după ea!

Cazuri interesante!

Unul, cum lua chenzina, își cumpăra tirbușoane. Din toți banii... I-a găsit nevastă-sa sub pernă 263 de tirbușoane de diferite forme și culori. L-a adus la noi!

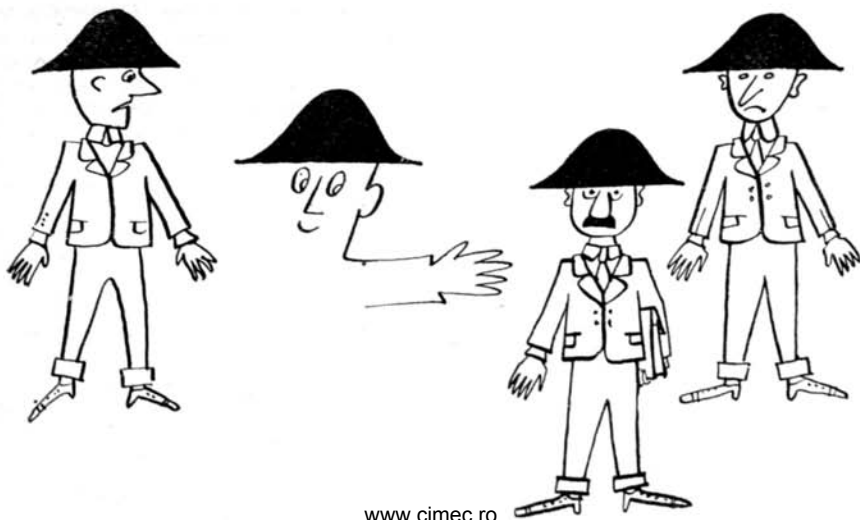
La fabrica de șireturi de ghetе, cu ocazia ultimului inventar, s-au găsit în depozit: o mie de bărbi de Moș Gerilă, 360 de costume de scafandru și două vagoane de „miroase de cîrnați“. Supranormativ! Credeți că șeful aprovizionării e la noi la tratament? Aș! Se tratează singur. La Olănești. Pentru gastrită! Eu sînt nebun, și el e teafăr!

Fel de fel.

Mai e unul la noi... Așa, cînd te uiți la el, zici că e normal; da-i nebun! Pe vărul lui, cu care a crescut împreună, zi de zi, nu-l mai cunoaște... L-a luat cu mașina și l-a adus la noi...

Știu eu pe unul care, de cînd s-a ajuns, nu-i mai cunoaște nici pe maică-sa, nici pe tăică-său! El e zdravăn.

Sau, zilele trecute... A fost adus la noi unul care făcea niște con-

strucții în Carpații Păduroși... Sus, pe la Suceava... Și aducea lemnul din Banat... Azi așa, mâine așa... Tot l-a adus la noi; la nebuni... Dar nu pentru asta. Pentru astenie, că a muncit prea mult. Dar acum s-a vindecat. Îi dă drumul, că are de făcut o șosea la Mamaia. A și comandat nisip de la Oradea. De! S-a înzdrăvenit omul!

Dar cel mai interesant caz sînt tot eu. Credeți că sînt Napoleon? Aș! Mă prefac. De fapt, sînt un morcov... Că altfel de ce m-ar fi mîncat

afția? M-au mîncat colegii... M-a mîncat Pantelimon de la Administrativ... M-a mîncat Iorgulescu de la Juridic...

Mulți... Mulți de la noi sînt morcovi... Că-i o mîncătorie acolo...

În fine...

Dacă trece bucătarul șef pe-aici... și întrebă de tovarășul Napoleon, să nu-i spuneți că m-ați văzut... Că azi avem supă de legume! (*Iese marțial, în chip de Napoleon.*)

CORTINA

ATÎT AM AVUT DE SPUS

VORBITORUL: Tovarăși!... Deschidem ședința noastră de producție. Dar... veniți mai aproape... (*Cei din scenă își duc scaunele mai aproape de rampă. Se așază.*) Cine se înscrie la cuvînt? (*Doi dintre cei de pe scenă ridică mîna. Vorbitorul notează într-un carnețel.*) Va să zică... Tovarășul Ionescu... Tovarășa Tamara... Bun. (*De pe scenă se scoală în picioare, ridicînd și mîna, tovarășul Scurtu.*)

SCURTU: Și eu.

VORBITORUL: Tovarășul...

SCURTU: Scurtu.

VORBITORUL: Tovarășul Scurtu. Bun! (*Notează. Apoi.*) Tovarășe Ionescu, ai cuvîntul.

IONESCU (*se ridică în picioare*): Tovarăși... Eu am cîteva probleme pe care aș vrea să le discutăm... Și, dintre ele, cea mai importantă pentru întreprinderea noastră... cred că ar fi...

(*Pe scenă, lumina începe să scadă, în timp ce vorbele lui Ionescu se aud din ce în ce mai slab, apoi deloc. Interpretul continuă să miște buzele, mimînd doar discursul, pînă ce lumina s-a stins de tot. În scenă e complet întuneric. Un singur reflector luminează puternic, prinziînd în raza lui pe tovarășul Scurtu, care șade pe scaun și se gîndește... Unde? La ce?... Prin difuzor se aude — imprimată pe bandă de magnetofon — chiar vocea lui Scurtu. Vocea imprimată redă ceea ce gîndește în clipele acelea Scurtu.*)

Mimica lui este într-o strînsă concordanță cu gîndurile pe care le auzim prin difuzor.)

GÎNDUL LUI SCURTU: Bine mai vorbește Ionescu asta... (*Cu invidie.*) Să am gura lui... Și capul meu... N-aș mai fi eu referent doi... Dar azi, tot iau cuvîntul... Trebuie. Parcă ce? Eu nu știu ce să spun?... Oho... Cite știu eu... Dar, ce-mi trebuie? Mai bine că n-am vorbit niciodată!... Sau, poate, mai rău... Poate, dacă vorbeam, eram eu referent „unu“... Sau, poate, dacă vorbeam, nu mai eram nici „doi“... Eh... Dar azi nu se mai poate. Peste o lună iese moș Pîrvu la pensie... În locul lui trece tovarășul Costandache, în locul tovarășului Costandache trece doamna Oprea... În locul ei, nea Lupu... Și, în locul lui, referent unu sau eu, sau Jenică. Azi se decide. Trebuie să iau cuvîntul, să le arăt cine sînt eu! Să se vadă că eu cunosc toate problemele întreprinderii... Să semnalez toate deficiențele... Toate!... Uite, de pildă... Aia... ä... (*Nu-și amintește numele.*) Care stă afară în ploaie și rugineste. Cum îi zice, frate?... Combină, drezină... Calorifer... Stă afară, lîngă geam acolo, și rugi... (*Se uită ca și cînd ar privi pe geam.*) Na, c-au luat-o! Ai naibii!... O fi luat-o Jenică... Ca să se bage sub piele... Carierist! Altceva... (*Se gîndește.*)... Ä... (*Ca și cînd a găsit ceva.*) La noi nu se dă atenția cuvenită la... (*Nu știe la ce.*) la... ce oare?... A! La tovarășele

noastre femei care... (Nu-i suride ideea.) Mmm! Ne!... Mai bine... Da! Nu se dă atenția convenită la „boiler“, care nu încălzește... Aiurea! E o căldură aici!... (Ii vine ideea.) A! La ventilatoare! Că-i o căldură aici de... (Se aude un biziit.) Na, că le-a dat drumul!... Ce să critic eu?... La ce nu se dă atenția convenită?... (Găsește.) La gazeta de perete. Siigur! Că n-a mai schimbat-o, de... Adică nu. Că de asta răspund chiar eu! (Și-a amintit.) A!! Cum era să uit?... Nătărău! Un nătărău! Asta sint! Cum puteam să uit? Cel mai important! Bine că mi-am adus aminte! Uh!... Colosal! S-o notez, să nu uit... (Se caută în buzunar.) Pixul... Unde mi-e pixul?... (Il găsește.) Așa... (Vrea să noteze, dar a uitat ce.) A... Ce era?... ăăă... A... Acum am avut-o... Ce era?... Cum să?... Una am avut și!... Referent doi rămîn... ă... (Fericit.) A!!! Ro-bi-ne-tul! (Notează.) Ro-bi-ne-tul! Îi innebunesc cu asta! Robinetul de la dușuri... Curge... Picură întruna... pic-pic-pic... Și cînd îl stringi de tot, sare în partea ailaltă, și phu... Grozav!... Cînd o să vadă că observ lucrurile cele mai mici... D-apoi pe alea mari... Pe alea... Aici le am! (Face gestul clasic.) Na, că mi s-a rupt o unghie! (O mușcă, scuipă.)

a spus-o Ionescu, eu ce mai... Al naibii Ionescu!... Robinetul! Uite de ce fleacuri se ține el aici, cînd sint atîtea probleme importante... Cum ar fi... ă... (Se gîndește.) ă... (A găsit.) A! Ziceau c-o să facă... (Își dă seama; e dezamăgit.) S-a făcut... (Găsește altceva.) A! Trebuia să fie gata pînă la... (Același joc.) Și a fost... (Gînditor.) Ce deficiențe mai... Să le ridic eu cu un ceas mai... Cu un ceas mai... A!! Ceasul! Pendula! Sigur! (Se uită ca și cînd ar vedea pe perete un orologiu.) Uite! Arată șapte și zece și e abia șase și jumătate... (Se uită la propriul lui ceas de mînă.) A... (Il pune la ureche.) Na, c-a stat al meu! E chiar șapte și zece. Măi, ce mai vorbește Ionescu! Și ar fi problema care... (Se uită involuntar spre dreapta în jos.) Ia uite ce picioare are Săvuleasca! Se poartă scurt... (Noi n-o vedeam pe Săvuleasca, în scenă e întuneric.) Măi, ce probleme să... (Revine.) Și cu toc cui... (Vrea să scape de obsesie, se scutură.) Mmm!... ă... Ce-ar fi să-l critic pe șef?... Ar fi colosal! Cu curaj! Ce, mi-e frică de el? Mă ridic și spun tot!... Dar ce să spun? (Sever și bătăios.) Tovarășul șef nu a... (Alt ton.) Dar ce „nu a“? (Iar sever.) Tovarășul șef a... Și ce „a“?... Mare guguman mai sint! Habar n-am ce se întîmplă în

SCURTU (vorbește chiar el): Scu-zați! (Vede cui i s-a adresat.) A, tu erai?... O, mă! O unghie! Nu te-am omorît! Eee!... (Se aude din nou doar gîndul.)

GÎNDUL LUI SCURTU: Cu asta i-am rupt! Numai să-mi vie rîndul la cuvînt și!...

(Treptat, lumina în scenă crește; îl vedem pe Ionescu în picioare, vorbind mai departe. Vocea începe să i se audă tot „filat“, deși vorbește fără microfon.)

IONESCU: ...La fel și robinetul de la dușuri, care e defect. Nu sint lucruri mari, dar...

(Lumina scade, glasul se pierde. Se face întuneric de tot; e liniște. Il vedem numai pe Scurtu, în raza reflectorului. A rămas incremenit cînd și-a dat seama că „problema“ i-a fost „atinsă“ de Ionescu.)

GÎNDUL LUI SCURTU: A... ă... Păi... Nu se poate! Asta era a mea! Dacă

întreprinderea asta! De trei ani stau aici și... Îmi aduce o hîrtie, trag de ea... Nu-mi aduce... Eu să fiu șef, m-aș da afară! Asta ar trebui să spun! Dar ce, sînt nebun? Mai bine-l critic pe șef! (*Bătăios.*) Tovarășul șef... Fără frică! Dă-i, și dă-i, și dă-i! Și... șeful singur o să mă aprecieze că sînt curajos... Și cînstit... Și muncitor... Un tovarăș de nădejde! Așa o să spună... Și o să se bucure. (*E gata să se avînte.*) Dar dacă n-o să se bucure? Și o să spună că sînt un leneș și un chiulanguiu?! Dacă m-a văzut? Ce-mi trebuie mie chestia asta?... Ba-mi trebuie! Că dacă-l critic, nu mai poate să nu mă numească pe mine... Ar însemna că persecută corespondenții voluntari!... Care-l critică. Așa fac! (*Numai din gesturi se vede cum are de gînd să-l critice, bătăios, curajos. Pe „drum“, îi scade dîrzenia.*) Mai bine-l laud. (*Gesticulează ca și cum l-ar lăuda.*)

(*Lumina crește. Ionescu șade pe scaun. În picioare e acum tovarășa Tamara. Vorbește.*)

TAMARA : ...Așa că propun să se introducă și în secția mea mecanizarea procesului de sortare... Și în felul acesta vom ridica coeficientul de productivitate specifică. Operația este ușor realizabilă, deoarece...

UN FIU MODEL

In fața cortinei apare „fiul model“.

FIUL (*se adresează unui spectator din primul rînd*): Sînteți cu soția?... Bine... Și mama? Unde e mama? Ați lăsat-o acasă?! Dumneavoastră vă distrați, petreceți, și mama stă acasă, singură, bătrînă... Frumos! Ia exemplul de la mine, omule!

Uite... (*Se desface la cămașă, arată un mic medalion prins cu un lănișor de gît.*) Poftim... (*Deschide medalionul; înăuntru are două mici fotografii.*) Mama... Tata... Aici, o suviță de păr... a mamei... Aici... Aș fi luat și de la tata, dar... El să fie sănătos!... (*Inchide medalionul.*) Nu tu iubită, nu tu căfel. Mama! Tata! Pentru ei fac totul... Sînt singurul lor copil, și ei sînt singurii mei părinți. Prietenii mei s-au dus prin

(*Lumina în scenă scade; vocea fetei nu se mai aude. E complet întuneric; îl vedem doar pe Scurtu în raza reflectorului.*)

GÎNDUL LUI SCURTU (*admirativ*): Ce gură are Tamara asta!... Și ce ochi!... Și ce năsuc... Și ce picioare... (*Se uită în dreapta, jos.*) Dar tot Săvuleasca le are mai... (*Alt ton.*) Uite de ce-mi arde mie acum! Termină Tamara, și eu... Ce probleme am de ridicat? Ce-ar fi să propun să mergem cu toții să sădim pomi în jurul întreprinderii noastre!... Dar dacă mă ia și pe mine?... Și în jurul întreprinderii e numai asfalt! Mai bine nu veneam... (*Brusc, se face lumină.*)

VORBITORUL : Tovarășul Scurtu are cuvîntul!

SCURTU (*se ridică în picioare*): Tovarăși... Eu... ă... (*A găsit.*) A! Eu am fost depășit de antevorbitori! Atît am avut de spus!

(*Se stinge, brusc, lumina; Scurtu rămîne în raza reflectorului.*)

GÎNDUL LUI SCURTU : Referent doi am rămas!

(*Se stinge și reflectorul.*)

CORTINA

școli, prin uzine... Și-au lăsat părinții acasă. Singuri. Fără milă. Eu, nu! Cum? Să mă lipsesc opt ore pe zi de chipul lor cald și blînd? Niciodată! Prefer să mă restrîng. Chiar dacă mi-e mai greu. Mă mulțumesc doar cu pensia mamei și cu salariul tatei... În schimb, îi am mereu în față. Parc-o văd pe mama, de-a lungul anilor. Aplecată de-asupra cărții de povești și citindu-mi basme ca să dorm... În fața sobei, împletindu-mi un fular călduros... Sau sub fulgii pufoși de nea, tîrînd după ea o butelie de aragaz de la centrul volant...

„Mamă!“ îi strigam eu de la ferastră... „Nu fugi așa... Odihnește-te puțin în debit, și ia-mi două pachete de «Virginia» roșii. Și dacă n-are, vezi că are ăla de lingă

gară !... Dar bagă de seamă că-i po-
leie, mamă !"

Și ea ridică mîna ei de mamă,
roșie și înghețată, și-mi făcea semn
că a înțeles...

Atunci, mi-am dat seama că nu e
uman ca o mamă bătrînă să tîrîie
o butelie grea și eu să nu fac nimic.
M-am repezit, am pus mîna și, din
vechiul meu ghiordan de școală,
i-am confecționat un hămuleț. De
atunci, e o plăcere să te uiți la ea
cum zburdă cu aragazul în spate.
Și are și mîinile libere, pentru si-
foane...

Mama...

Auzi ! Să mă duc eu pe la școli și
să nu-i văd luni de zile chipul drag...
Apărindu-mi printre aburii înmires-
mați de cafea cu lapte, cu unt, cu
brînză, cu cozonac cu stafide, cu gem
și chiftele...

„E ora zece, fiul meu !” îmi spune
ea în zori, și eu îi răspund cu glas
duios : „Da, mamă...”

S-o vedeți cum mă soarbe din
ochi cînd mînînc... Și cu cită bucu-
rie roade apoi cojile de cașcaval...
că i-a recomandat doctorul lactate.

Ducă-se naibii diploma, cariera,
viitorul !

Sacrific totul pentru bucuria lor.
Nu vreau să fiu inginer, nu vreau
să fiu doctor. Vreau să fiu fiu.

Cum ??? Să stau luni de zile la
practică, departe de chipul blajîn al
tatii ?...

Parcă-i văd mustața căruntă oglin-
dindu-i-se în pantofii mei, pe care-i
lustruiește în fiecare dimineață. Nu-
mai un suflet de tată poate să scoa-
tă un asemenea luciuc... Ce simte un
lustragiu indiferent și rece ?

Tata... Nu l-aș lăsa, dar îi face
atîta plăcere... Deși ieri i-am spus:
tată, asta-i treabă pentru dumnea-
ta ? Dă-mi-i mie, că-i dau eu mamei
să mi-i lustruiescă, și mata du-te
liniștit în curte, că sînt butuci de
spart, și doar n-ai s-o lași pe mama !

Să-l vezi ce vioi e bătrînul... (Du-
tos.) „Bătrînul“ !... Așa-i spun eu ;
de fapt, n-are decît 72 de ani... Ne-
împliniți. Totuși, au vrut să-l scoată
la pensie. Dar nu i-am lăsat. Asta
e bucuria lui : să muncească pentru
soție și copil !

Tata ! Ce s-ar face el fără mine ?
Că și dimineața, cînd pleacă la lu-
cru, eu îl trezesc... Cînd vin de la
bar, la șase fix... Uneori aș vrea
să plec de la cinci... Dar tot la el
mă gîndesc : „Săracul... Lasă-l să
mai doarmă un ceas”... Și mai co-
mand o sticlă de Fetească !... Și la
șase, cînd văd străzile pline, mă
gîndesc : „Ia uite ce de lume vine
de la baruri... Și se îngheșuie în
tramvaie...” Eu iau taxi, să nu în-
tîrzie tata de la lucru, că face 40
de minute cu tramvaiul pînă acolo.

Sîntem un model de familie. O
pildă. La noi nu există „banii mei,
banii tăi...” Că e salariul tatii, că e
pensia mamei, n-are a face. Banii
se pun la mijloc, într-un portofel
vechi al mamei, pe care-l țîn eu.

Și mama, ce are nevoie pentru
casă are mereu de la mine... o gră-
madă de sticle goale... Le vinde, că
eu sînt atent și nu le ciobesc, că le
deschid așa. (Face gestul de a pocni
o sticlă în fund.)

Iar tata îmi cere în fiecare zi cîte
60 de bani de tramvai... Știu că-l
costă numai 50, că merge cu a doua,
da-l las să mă ciupească... Și la
sfîrșitul lunii, dacă rămîn în pană
de un leu, doi, tot la el găsesc.
(Precizează.) Cu împrumut ! Și cînd
îmi aduce chenzina, îi dau înapoi,
că nu-mi place să fiu dator.

Mă uit la cîte-un tînăr... Și mă
îngrozesc ! Cîtă lipsă de respect :
lui taică-său îi spune „tu“ ! „Tată,
să mergi și tu la cinema...” Sau :
„tată, la vară tu trebuie să pleci
la Herculane”.

Auzi ! „Tu“ !

La mine nu există asta. Eu îi spun : „Tată, DUMNEATA ți-ai trăit viața ; la băi plec eu !” „Dumneata”. Iar el... adică „dînsul” se bucură că-i dau respectul cuvenit !

Sau să primesc în vizită vreo prietenă în prezența lor ? Ferească sfîntul !

Mama îmi pregătește sanvișurile, băutura, apoi îl ia pe tata de braț și se duc amîndoi la solarul din colțul străzii... Și stau acolo... pînă-i strig... Iarna le e ceva mai greu, dar fac și ei așa... (Face gestul cu care se încălzesc birjarii.) Asta înseamnă respect !

(Aceluiași spectator căruia i se adresează la început.)

Înțelegi, tinere ? Cînd te mai duci la teatru, ad-o și pe mama. Așa cum l-am adus eu astă seară pe tata. (Strigă spre culise.) Tatăăă !!! Dă-i drumul, să se încălzească ! (Se aude zgomot de motor.) Tata ! De două ore e afară, în stradă, și-mi păzește scuterul ! (Iese.)

PREZENTATORUL (are în mînă un dicționar, pe care îl răsfoiește. Se oprește la o anumită filă. Citește) : Circ — circă — circuit — cireadă — cireasă — cisternă — cișmea — ciubăr — ciubuc... (Citește mai departe.) Ciubuc — instrument de fumat, de origine otomană, prevăzut cu un sistem de răcire a fumului. (Inchide dicționarul.) Aș ! Ciubuc este sinonim cu... (Enumeră, pe degete.) Șperț, bacșiș, comision, remiză, suprapreț, pourboir, șpagă, „atenție”, „oameni sintem”, „taxă de urgență”... Cîte vorbe pentru unul și același păcat ! Și, din păcate, mai sînt unii care mai iau și alții care mai dau... Îl țineți minte pe „nea Ciobotaru de la T.A.P.L. ! Unul gras, cu balonzaid !”... Din gară... E un păcat care trebuie să dispară neapărat ! Că e molipsitor... Pentru că, dacă toți ar lua, știți cum ar arăta cel care n-ar da ?...

CORTINA

FĂRĂ SUPRAPREȚ

În scenă apare Nae ; e îmbrăcat într-un costum demodat și foarte prost lucrat. Poartă pe cap o pălărie prea mare. Are numai jumătate de mustață și, pe obrazul stîng, un plasture ; pe braț poartă umbrelă. Se cunoaște că îl strîng pantofii.

PREZENTATORUL (îl strigă) : Nae ! Ce faci, Nae ?

NAE : Ce să fac ? Bine... (Îl strîng pantofii ; se vaită.)

PREZENTATORUL : Dar ce-i cu tine ? Ți-ai scrîntit piciorul ?

NAE : Nu !... Mi-am luat pantofi noi... (Îl strîng.) Uuuu...

PREZENTATORUL : Și te strîng ?

NAE : Puțin... (Își desface un șiret ; răsufală ușurat.) Aaaa...

PREZENTATORUL : Dar ce număr porți ?

NAE : 42... 42 jumate... Dar ăștia sînt 39 !

PREZENTATORUL : 39 ? Și de ce i-ai luat ? N-avea 42 ?

NAE : N-avea ? Avea, dar voia „ciubuc” ! Și eu nu dau ! De ce să dau ? Mi-a spus „avem numai 39”... Am luat 39 ! Dar ciubuc n-am dat ! De ce să dau ? El n-are leafă ca și

noi ?... Nu dau !!! (Bate energic din picior ; îl doare, se vaită.) Aaaa... De ce să dau ?... Cît e ceasul ?

PREZENTATORUL : Nouă și zece.

NAE : Nouă și zece ?... (Își potrivește ceasul.) Și foarte bine fac ! Uite că trăiesc ! Mă îmbrac... Ce ? Nu-ți place costumul ? Acum l-am scos de la cooperativă.

PREZENTATORUL : Are reverul cam lat...

NAE : Eu l-am cerut așa. Acum patru ani, cînd l-am comandat, așa se purta.

PREZENTATORUL : Patru ani ???

NAE : M-a amînat de o sută de ori, dar pînă la urmă n-a avut încotro ! Și nu i-am dat nimic. Mă crezi ?

PREZENTATORUL (îl măsoară din ochi) : Te cred... Dar... Ce-i cu nasurile ășta alb ?

NAE: A vrut să mă amîne iar, că n-are nasturi la culoare. Dar nu i-a mers! I-am spus: „Pune-mi de care ai!“

PRESENTATORUL: Bine, măi... Și ți-a pus un nasture de pijma?

NAE: Cum o să fie de pijama? E de plapomă. Tu nu vezi că-i îmbrăcat?

PRESENTATORUL: Și celălalt de ce nu se încheie?

NAE: Că mi-a pus capse. Dar n-a mai avut „mamă-tată“, așa că mi-a pus „mamă-mamă“... Dar bacșiș n-am dat! Cît e ceasul?

PRESENTATORUL: Nouă douăzeci.

NAE: Da... *(Își potrivește ceasul.)* Ce obiceiuri... Sau la frizer... Eu nu vreau să-l înjosec... Și uite că mă tunde... *(Își scoate pălăria; are o „tonsură“ ca de călugăr franciscan.)* Și mi-a potrivit și mustața...

PRESENTATORUL: Văd... Te-a și ras...

NAE: Cît e ceasul?

PRESENTATORUL: Nouă douăscinci.

NAE: Nouă douăscinci?... *(Își potrivește ceasul.)* Uite, acu' l-am scos de la reparat... 18 lei și 45 de bani... Atît scria pe chitanță, atît i-am dat! Nici măcar un bănuț în plus.

(Scutură ceasul la ureche; după mica lui, ne dăm seama că ceasul ticăie de două-trei ori și se oprește iar. Trece un vînzător de ziare.)

VÎNZĂTORUL DE ZIARE: Zia-reeeee... Informațiaaaa...

NAE: Ia te uită cînd apare! La nouă jumate seara! Dă-mi și mie una și cinci bani restul. *(Vînzătorul de ziare îi dă un ziar și cinci bani restul. Iese. Nae deschide ziarul; e decupat din el un pătrat.)* Ia uite, al naibii! Mi-a dat-o fără „cuvinte“! *(Cu satisfacție.)* Dar nu i-am dat cinci bani în plus!

PRESENTATORUL: Și e și de ieri...

NAE: Cum „de ieri“? *(Scoate ochelarii din buzunar, îi pune pe nas.)* Unde scrie, că nu văd?...

PRESENTATORUL: Nici cu ochelarii nu vezi?

NAE: Mi-a dat din ăia de distanță.

PRESENTATORUL *(suspicios)*: Da?...

Și la distanță vezi? *(Arată spre culise.)* Tramvaiul ăla ce număr are?

NAE *(se uită atent în direcția indicată. Apoi)*: Care tramvai?

PRESENTATORUL: Hai, dă-te la o parte, că te calcă!

NAE *(cu satisfacție)*: Dar n-am dat! De ce să dau? Și uite că trăiesc.

PRESENTATORUL: Te las, că a început să picure...

(Iese prin stînga.)

NAE: Ce bine că mi-am scos umbrela de la reparat. La revedere!

(Își deschide umbrela; are numai spițele. Iese prin dreapta, mergînd greu din pricina pantofilor strîmți, adăpostit, sub spițele umbrelei.)

CORTINA

PESCARUL

PRESENTATORUL: Cîte schițe nu s-au scris, cîte scenete nu s-au scris, cîte scenete nu s-au jucat, în care erau prezențați într-o postură

ridicolă bieții vînători care se întorc cu tolba goală... Bieții pescari amatori care intră pe furiș la „Com-pescaria“ și cer „un crap, vă rog,

dacă se poate proaspăt“, cu obrajii îmbujorați și cu ochii în pământ, ca o fetiță de 15 ani care își cumpără primul ruj de buze...

Dar ce?... Credeți că e fleac să mergi la vânătoare? Scoală-te cu noaptea-n cap... Pune-ți cizmele... Ia pușca... Ia ciinele... Suite-te în autobuz... Ceartă-te cu taxatorul, că nu e voie cu ciine... Dă-te jos... Uită ciinele sus... Urcă-te înapoi sus, vezi ciinele jos... Cu alți ciini... Ceartă-te cu ciinii... Suie-te în autobuzul următor... Scoate-i coada din ușa cu aer comprimat... Plătește ușa... Curăță unde a stat ciinele... Întreabă unde-i pădurea... Găsește un moș care nu are treabă... Dă-i o țigară... Află că pădurea s-a tăiat... Miră-te că în locul ei s-a făcut un stadion... Întoarce-te acasă cu tolba goală... Ehe!... Nu-i ușoară viața pentru un vânător... E greu... Și, după ce n-a vînat nimic... mai și rizi de el... Sau pescarul... De ce să rizi de el? De multe ori, omul cu undița nici nu-și pune prea multe speranțe în cirliș... Poate că se duce la pescuit ca să se odihnească... Să se relaxeze...

(Prezentatorul a ieșit. Cortina se ridică. Pescarul stă lingă rampă și mîmează pescuitul cu undița, ca și cum lacul ar fi în sală.)

PESCARUL: Foarte plăcut... Foarte plăcut să pescuiești... Liniște... Apă... Aer... Verdeată... Toate astea îți calmează nervii... Stai așa... Se odihnește și creierul... Relaxare totală... Toate nimicurile, toate frămîntările, le uiți... Azi e duminică... Pescuiesc... Și mîine e luni... Iar îl văd. (Se strîmbă.) Le-le-le, le-le-le... Tovarășe șef în sus, tovarășe șef în jos... Parcă

el nu-l știe de lingă?... Dar uite că se prinde! (Incepe să se énerveze.) Și la primă... Dacă nu pot!... (Se énervează crescendo.) Nu pot!! Măi femeie, nu pot!! Tu nu... (Își dă seama că de fapt e singur; renunță. Redevine calm.) Eee!... Ce-mi trebuie?... Asta e bine la pescuit! Apă... Verdeată... Liniște... (Se énervează iar.) Nu toată noaptea — hîr-hîr!!! hîr-hîr!!! Ce naiba fac acolo? Mută mobilă? Sparg lemne? (Se énervează crescendo.) Au făcut atelier?!? (La paroxism.) O să mă duc să le... (Renunță.) Ce să reclam?... Cui să reclam? Aici e liniște... Te relaxezi... Ce bun e pescuitul ăsta... Te uiți la apă și nu te gîndești la nimic... (Brusc, furios.) Ce? Numai eu consum apă?!? Că noi sîntem trei persoane la baie... Și ei cică-s doi... (Se énervează, coleric.) Dar toate neamurile care se spală la ei? Și frate-său e coșar!! Și numai frat-su? Cred că vin și străini!! O fi luînd și bani! (Furios, crescendo.) O să-l reclam la Baia Centrală! Sau îl chem la comisia de împăciuire și-i ard două... (Se îneacă de furie. Brusc, calm.) Ce bun e pescuitul ăsta... Liniște... te calmezi... (Tace lung, apoi iar nervos.) Mai bine o țin acasă... Să facă mîncare... Auzi, porc bătrîn... (Furios, crescendo.) Dar și ea... Trebuia să-i dea una peste mîna de să-i... (La paroxism.) Și ce dacă-i... Azi e, mîine nu e... Dar ce timpuri trăim?... Eeee... (Se liniștește.) Eu știu?... Și ea... Se mai laudă... Cine se mai uită la ea?... (Calm.) Aici nu te mai gîndești la nimic... Ia uite cum se oglindește frunzișul în apă... Ia: parcă-i umbră... Asta e plăcut la pes-

uit... Natura... (Inspiră adînc.) Țsta sport... (Brusc, furios.) Ce cros?... Om bătrîn, în chiloți! Mai mare rușinea! (Bătăios.) Nu mă duc!... Poa' să spună... Nu dau eu ochii cu Tudose?... Că am fost colegi!... Cu... tovarășul Tudose... Dar acum... Parcă mai poți să vorbești cu el?... Acum trebuie să „iei legătura“ cu el! Fumează „Snagov“... (Furios.) A!!! (Se calmează.) Uite un rac... Cu ce se prind ăștia?... Adică el se prinde: cu cleștele... Ce-i pasă lui?... Uite... Merge îndărăt... E „retrograd“ (Rîde singur, bucuos că a făcut o glumă așa reușită.) Hă, hă, hă... hă... (Își dă seama că gluma e idioată; se oprește brusc. Redevine calm. Pauză lungă, apoi strigă.) Heee! Dar duceți-vă mai încolo! Și ce dacă-i yolă? Tot plescăie!...

Nu se mai astîmpără...

E!... Și ce frumos apune soarele... (Calm, încîntat.) Cîtă liniște... Cîtă poezie... (Brusc, cu nervi.) Ce vrei,

dom'le? Eu sînt eu și frate-meu e frate-meu! Ce vrei? A murit la patru ani! Eu știu cu cine „simpatiza“?... Ia uite: șeful nu m-a întrebant, cadrele nu m-au întrebant, și s-a găsit deșteptul ăsta să mă întrebte așa o prostie!

(Se adresează paznicului, pe care nu-l vedem, dar a cărui prezență o simțim din tonul lui.)

Poftim?... A, permisul de pescuit... (Se caută în buzunare.) Mi-am schimbat haina... Dar ce, nu mă cunoști?... De 12 ani ți-l arăt în fiecare duminică... (Se enervează, crescendo.) Lasă undița!... Dă-mi undița înapoi! Ce? Am pescuit ceva?!? Am prins ceva vreodată? Eu vin să mă calmez!... Să mă relaxez!!! Înțelegi?... Pricepi?... Pentru liniște!!! (La paroxizm.) Pentru nervi!!! Pentru relaxare!!! (Iese, urlînd de furie.)

CORTINA

VAGONUL

Se ridică cortina. În scenă, silueta unui vagon. La ferestre, mai multe personaje vorbesc cu niște interlocutori imaginari, pe care îi presupunem pe peron. Aceeași tehnică din sceneta „Peronul“.

Printre cei de la ferestre vom recunoaște mai multe personaje din scenele anterioare: Soțul inventiv, Nebunul, Pescarul, Fiul model, Jenică din „Controlul de calitate“, Blajinul cu soția sa, fata care s-a măritat pripit.

În afară de aceștia mai vedem un bărbat cu alură de șef, o fată cu ochelari și cu codițe și un copil.

SOȚUL INVENTIV: Ce să fac, Marioaro? Eu n-aș vrea să stau lîngă tine? Doar tu ești o femeie superioară! Dar trebuie făcut recensămîntul iepurilor în stare de libertate. Că eu sînt singurul specialist.

COPILUL: Ce spui, tanti? Dacă ăsta e trenul de Predeal? Asta nu știu, dar pot să vă spun că soțul matala se uită după tanti aia blondă, care nici n-are bilet de peron, că am văzut eu cum a ridicat unul de jos, pe care l-a aruncat nenea ăla pe peron în loc să-l arunce în coșul de hîrtie, care nici nu e...

BLAJINUL: Rămii cu bine, vecine... (Nevasta e lîngă ei.) Mulțumesc... (Nevasta spune și ea „Mulțumesc“.) Avem locuri bune și avem și companie plăcută. E aici în compartiment un tînăr foarte simpatic, care

nu știu cum se numește că abia s-a urcat, dumnealui care s-a urcat cu picioarele pe canăpea ca să-și pună geamantanul în plasă.

NEVASTA (îi șoptește la ureche, rea): Cu bocancii! Cu bocancii!

BLAJINUL (nevastei): Lasă, dragă... (Tare.) Cu bocancii!

FIUL MODEL (duios): La revedere, mamă. Sărutări lui tata... Rămii cu bine. Ce noroc am avut că tata suferă de rinichi și i s-a dat bilet pentru Slănic... că tot n-am văzut încă Slănicul, și am auzit că e așa frumos! Dar n-avea grijă, mamă, că-i aduc eu și lui tata puțină apă într-un termos... Că apa e totul... Ei, sigur, și peisajul, dar vă trimit vederi... Pa!... Pa!... (Își aduce a-minte.) Ah, mamă!!! Ce era să fac! Am luat și pensia ta, și chenzina

tatii. Și am uitat complet de banii de coșniță! Repede, mamă! Dă-i încoa !!...

COPILUL : Nene conductorule ! Tanti aia s-a „hinaus lehnen în dehors“, în timp ce stă trenul în stație !

PESCARUL (*apare la geam*) : Însoțitorul ! Unde e însoțitorul de vagon ? ! Am bilet : vagonul 2, locul 24 ! E locul meu ! S-au dat două bilete pe un loc ! Plec la pescuit ! Să mă relaxez ! Cum să stau în picioare ? Să mă relaxez șase ore în picioare ?

JENICĂ (*lingă el mai e un tip în capul gol, Jenică nu se uită la el deloc, ci vorbește cu personajul imaginat care l-a condus la gară*) : Nu se există, măi ! Ce bilet ? Ce-mi trebuie mie bilet ? Cine e șmecher se descurcă, măi ! Când intră controlorul pe aici, eu mă duc pe dincolo... Când ajunge el acolo, vin eu aici ! Nici nu mă vede... (*Tipului de lingă el.*) Spune și dumneata ! Ce, dumneata ai bilet ?

TIPUL : N-am.

JENICĂ (*vesel*) : Vezi ? Omul meu !
TIPUL : Nu ! Al C.F.R.-ului ! (*Iși pune în cap șapca de controlor ; Jenică rămâne încrămențit.*)

FATA CU OCHELARI : Dumitre ! Ai grijă, Dumitre, că mă omoară tata ! Ioi ! Ia-mi o chiftea ! Mulțam fain... Și să-ți faci haină neagră, Dumitre, când vii să mă ceri ! C-așa-i pe la noi ! Ioi ! Corn ! Ia-mi un corn, Dumitre, că poftesc !

PESCARUL (*apare din nou la geam*) : Tovarășe însoțitor ! A mai venit încă unul ! Tot pe locul 24 ! Și eu vreau să mă relaxez !!! Cum ? ! ? Dacă stăm toți trei, unul peste altul, pe un singur loc ! ! ? (*Dispare.*)

NEBUNUL (*apare la același geam, cu bicornul în cap*) : Și celelalte șapte locuri sînt libere. Deh ! Ei sînt teferi, și eu sînt nebun ! (*Dispare.*)

MIA : Rămii cu bine, Lenuțo... Ah, când te gîndești că ăsta ar fi trebuit să fie voiajul meu de nuntă !... Dar mai bine că am divorțat, nu ? Dacă nu ne potriveam !... Dar nu sînt tristă. Am cunoscut în compartiment un tînăr foarte simpatic... Pleacă la un proces... E avocat... Sau inculpat... Așa ceva... Ne-am și lo-

godit. Cum ? Nici o grijă ! De data asta nu mă mai pripesc. Nu mă mai mărit de azi pe mîine ; mă mărit poimîine !

FATA CU OCHELARI : Dumitre, ai grijă, Dumitre, să nu vii după septembrie, că nu mai am cum să ascund ! Eu m-am socotit, Dumitre ! Ioi ! Bomboane acrișoare ! Ia-mi repede, că pleacă trenul !

ȘEFUL (*dictează*) :... Și în caz contrar veți fi chemați în fața comisiei de arbitraj. Punct și de la cap. Așteptăm confirmarea. Gata ! O trimiți cu primul curier ! Tu ! Nu te miști de lingă telefon ! Zi, noapte, nu știu cînd telefonez ! Tu ! Stai cu echipa în gară, la triaj ! Plouă, ninge, nu te miști de acolo ! Tu !...

DIFUZORUL : Trenul accelerat nr. 503 pleacă peste cinci minute.

ȘEFUL : Cinci minute ? (*Se uită la ceas.*) A, da ! Cinci minute, om ! Tu ! Ți-a născut nevasta ? Sau ce aveai tu ? O mamă bolnavă, un proces cîștigat, un ciine pierdut, sau ce ? Că ți-u minte ! Zi-i ! Dar repede, că pleacă trenul, și vreau să te cunosc !

FATA CU OCHELARI : Ai grijă, Dumitre ! Ce-ai spus, spus rămîne !... Că altfel viu și ți-l las în fața ușii ! Blocul 7, scara C !... Ioi ! Pepene !

SOTUL INVENTIV : Ce greu îmi vine să mă despart de o femeie superioară ca tine, Marioaro ! Cum ? Să mă dau jos ? De ce să mă dau jos ? Că nu plec nicăieri ? Păi, uite biletul !... Și ce, Chitila nu e provincie ? Merg și tramvaiul 6 la Chitila ? Da, chiar ! Să-mi iau numai geamantanul ! (*Dispare de la geam, vine pe peron cu o damigeană pe care o ține în chip de valiză. Iese din scenă.*)

(*Toți de la ferestre fac semn cu batistele. Prezentatorul apare și el la fereastră. Face semn cu batista. Toți ceilalți de la geamuri dispar. El rămîne singur.*)

PREZENTATORUL : Probabil vă întrebați cui mai fac eu semn cu batista... Dumneavoastră vă fac... Unde plec ?... Nicăieri. Dumneavoastră plecați. Acasă. Spectacolul s-a terminat. Noapte bună !

Ilustrații de
BENEDICT GĂNESCU

C O R T I N A

